Dosarul nr. 2r-276/24 (dosar electronic 2-24002266-02-2r-22012024)
Judecătoria Chişinău, judecător Maria Alexei

D E C I Z I E

mun. Chișinău 20 februarie 2024

Colegiul civil, comercial
și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău
în componenta:
Președintele ședinței, judecător Ana Panov
Judecătorii Viorica Mihaila şi Vitalie Cotorobai

examinând, fără participarea părților, recursul declarat de avocatul Toia Anatolii, în interesele recurentului *****, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău /sediul Centru/ din 4 ianuarie 2024, de admitere a cererii înaintate de petiționara *****, în interes propriu și în interesele copiilor minori ***** și ***** privind aplicarea măsurilor de protecție împotriva violenței în familie comisă de *****, -

a c o n s t a t a t:

La data de 4 ianuarie 2024 victima ***** în interesul propriu și în interesele copiilor minori ***** și ***** s-a adresat cu cerere în instanța de judecată, solicitând aplicarea măsurilor de protecție împotriva acțiunilor agresorului *****.

În motivarea acțiunii petiționara a indicat, că la 7 august 2014 ***** s-a căsătorit cu agresorul *****, fapt confirmat prin certificatul de căsătorie.

Se indică în cerere, că la 31 decembrie 2023 aproximativ în jurul orelor 03:30 ***** se afla la volanul automobilului de model „Toyota Prius”, cu n/î ***** a fost agresată verbal şi fizic de către soţul acesteia care era pasager în automobilul menţionat.

A remarcat victima, că agresorul ***** din motive de gelozie a început să o lovească pe victima ***** în timp ce conducea automobilul de model „Toyota Prius”, cu n/î *****. După ce a parcat automobilul menţionat, victima a încercat să fugă de agresor, însă ultimul a apucat-o de gât pe victima ***** şi a strâns-o până a leşinat având intenţia să o omoare. După ce şi-a revenit din starea de leşin, victima a observat un echipaj al Inspectoratului Naţional de Securitate Publică şi a încercat să claxoneze şi să pornească automobilul. Totodată agresorul a observat şi înţeles intenţia victimei şi a apucat-o iarăşi de gât şi a strâns-o până a leşinat.

A completat, că în momentul când victima şi-a revenit în mod repetat din starea de leşin, deja se afla în altă destinație, iar alături a văzut un automobil care presta servicii de taxi. Încercând să fugă, a strigat după ajutor la şoferul automobilului de

taxi care s-a speriat şi a ignorat-o. Agresorul ***** a ieşit din automobil şi a lovit-o din nou,. într-un final a strâns-o de gât pentru a treia oară.

Suplimentar a menționat, că după ce şi-a revenit din starea de leşin pentru a treia oară victima era înconjurată de mai mulţi poliţişti şi martori. Din spusele poliţistului pe nume Alexei nr. de telefon *****, ***** în timp ce se afla în stare de leşin agresorul ***** o lovea în regiunea capului, iar la scurt timp aceasta deja avea „spumă la gură" fiind vînătă pe faţă. La fel din spusele poliţistului Alexei victima a primit primul ajutor medical fiind resuscitată de către poliţist, iar în momentul de resuscitare agresorul era ţintut de către alţi martori să nu o mai lovească din nou. Agresorul ***** se afla în stare de ebrietate şi a accidentat şi automobilul de model „Toyota Prius", cu n/î ***** după care a fugit de la faţa locului. Conform îndreptării pentru efectuarea expertizei medico-legale eliberate din 31 decembrie 2023 pe marginea materialului înregistrat cu nr. 17423 victima s-a deplasat la Centrul de Medicină Legală al Ministerului Sănătăţii din RM pentru examinarea corespunzătoare. La fel echipajul de la Centrul Naţional de Asistenţă Medicală Urgentă Prespitalicească a transportat clienta mea la IMSP Institutul de medicină urgentă. Iar conform extrasului din fişa medicală DCMU al IMSP IMU nr. 83846 din 31.12.2023 ora 04:58 - 05:55 victima a fost diagnosticată cu sinacopa şi colapsul, sinacopa în urma asfixiei mecanice.

Subsidiara a relevat, că până la etapa actuală Inspectoratul de Poliţie Ciocana al DP mun. Chişinău şi nici Inspectoratul de Poliție Râșcani al DP mun. Chişinău nu au întreprins nici o acţiune concretă în vedere protecţiei Marianei Matran din motive necunoscute. Materialul nr. 17423 din 31 decembrie 2023 a fost înregistrat în cadrul IP Ciocana al DP mun.Chişinău, iar ulterior în cadrul IP Râşcani al DP mun. Chişinău fiind transmis după competenţă spre examinare.

Indică, că la moment victima a fost alungată din casa proprie din mun. Chişinău, str. Petru Zadnipru, nr.4/2, ap. 10, iar copii minori ***** şi ***** locuiesc cu subsemnata la părinţii acesteia. Or, la moment toate hainele copiilor, medicamentele necesare acestora, bunurile de care copii simt ataşaţi (jucării, cărţi, rechizite, etc) sunt în posesesia exclusivă a agresorului ***** care intenţionat nu doreşte să le ofere acestora.

A specificat faptul, că după ce agresorul a aflat că s-a depus o plângere la poliţie, primul a sunat-o şi i-a comunicat că tot ce s-a întâmplat cu aceasta în seara din 31 decembrie 2023 se va întâmpla şi cu copii acesteia, mama ei, Bejan Ana şi sora ei Bejan Iulia, în caz că nu va retrage de la poliţie plângerea.

Solicită victima eliberarea unei ordonanței de protecție în privința agresorului ***** cu aplicare următoarei măsuri:

de a nu se apropia de domiciliul comun de pe adresa: mun. Chişinău, str. Sarmisegetuza nr.41/1, ap.28;

de a sta departe de locul aflării victimei *****, şi a copiilor minori *****, a.n. ***** și *****, a.n.***** la o distanţă de min 300 m şi de a exclude orice contact vizual (cu aplicarea mecanismului de monitorizare electronica);

de a nu o contacta telefonic pe ***** și pe copiii minori *****, a.n. ***** și *****,a.n.***** prin corespondenţă poştală sau prin orice alt mod;

de a-l obliga pe ***** de a participa la programul de asistenta si consiliere a agresorilor familiali implementat prin Inspectoratul de Probaţiune de sector.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău /sediul Centru/ din 4 ianuarie 2024, a fost admisă cererea depusă de ***** privind aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței în familie împotriva acțiunilor agresorului *****.

În temeiul încheierii numite a fost eliberată ordonanță de protecție a victimelor violenței în familie, pentru Cleșnin Alexandr, prin care au fost instituite măsurile de protecție nominalizate, pentru o perioadă de 90 zile, cu obligarea lui *****:

- de a părăsi temporar locuința de a nu se apropia de domiciliul de pe adresa: mun. Chişinău, str. Petru Zadnipru, nr.4/2, ap.10, fără a decide asupra modului de administrare şi dreptului de dispoziţie asupra bunurilor;

- de a sta departe de locul aflării victimei ***** şi copiii minori *****, a.n. ***** și *****, a.n.***** la o distanţă ce ar asigura securitatea victimelor, excluzând orice contact vizual cu ea sau cu copiii acesteia;

- de a nu o contacta telefonic pe victima ***** şi copiii minori *****, a.n. ***** și *****, a.n.***** prin corespondenţă poştală sau prin orice alt mod;

- de a participa la un program de asistență și consiliere a agresorilor familiali prin intermediul Inspectoratului teritorial de probațiune sau a Inspectoratului teritorial de poliție.

În motivarea soluției date prima instanță a reținut, că la caz persistă violență în familie și urmează a fi aplicată măsura de protecție față de victima ***** şi copiii minori *****, a.n. ***** și *****, a.n.***** pe un termen de 90 zile, având în vedere probarea pe deplin a faptului aplicării violenței a agresorului față de victimă.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la 15 ianuarie 2024, avocatul Toia Anatolii, acționând în numele și interesele recurentului/agresorului *****, în baza mandatului avocațial nr. ***** din 4 ianuarie 2024, a declarat recurs împotriva încheierii date de prima instanță, solicitând admiterea recursului, casarea parțială actului judecătoresc contestat, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care să fie respinsă cererea în partea interzicerii comunicării telefonice cu copiii și diminuării termenului ordonanței la 20 zile.

În motivarea recursului s-a indicat, că încheierea contestată nu este motivată și necesară în partea aplicării măsurilor de ocrotire în sensul legii pe o perioadă de 90 zile în cazul în care presupusa influență a avut loc cu 5 zile anterior depunerii cererii în instanța de judecată, iar chiar din declarațiile victimei, se accentuează faptul că aceasta a permis discuții telefonice cu agresorul a copiilor, precum și a fost la domiciliul comun a acestora

pentru a face curat după actul de suicid al soțului, de către acesta ia fost propus benevol de a elibera apartamentul pentru copii și *****. Or, pentru a fi aplicate măsuri de protecție a victimelor violenței în familie urmează să se constate actul de violență fizică, psihologică, însă din probele prezentate instanței de judecată de părțile în proces nu s-a constatat niciuna din formele de violență specificate în Legea cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie nr. 45 din 1 martie 2007, față de copiii minori.

În acest context declară reprezentantul părții, că incidentul din 31.12.2023, precum și agresările verbale ulterioare după incident au fost enunțate de victimă ca fiind datate tot în data de 31.12.2023, (agresorul fiind încă sub influența alcoolului și a șocului produs, inclusiv soldându-se cu un act de suicid). Alte acțiuni de agresare nu au avut loc, precum și nici nu au fost enunțate de către victimă. Or, sensul emiterii unei ordonanțe de protecție este anume în contrapunerea unui pericol real, existent și actual.

A completat, că din cele enunțate de către intimată în instanța de fond se atestă doar faptul, că între părinți existau neînțelegeri și relații tensionate referitor la divorț, fapt care în urma incidentului se va produce inevitabil, și de care recurentul este deja conștient și consemnat. Astfel situația de la care s-a produs conflictul este una epuizată și nu poate reapărea între agresor și victimă. Unica situație de comunicare urmând a fi limitată doar asupra educației copiilor comuni.

Consideră, că prin încheierea emisă se aduce atingeri intereselor copilului, or, articolul 24 alineatul (3) din Carta drepturilor fundamentale a UE recunoaște în mod expres dreptul fiecărui copil de a întreține relații personale cu ambii părinți. Formularea dispoziției clarifică conținutul dreptului, în special semnificația termenului contact, care trebuie: să aibă loc cu regularitate, să permită întreținerea unor relații personale și să fie în forma contactului direct.

Subsidiar a relevat, că CEDO a subliniat că articolul 8 din Convenție stabilește în primul rând obligația statului de a nu interveni în viața de familie. Statele au însă și o obligație pozitivă de a lua măsurile necesare atât pentru a sprijini părinții și familiile, cât și pentru a proteja copiii împotriva eventuale-lor abuzuri. Copiii ar trebui să fie separați de părinții lor numai în circumstanțe excepționale. În aceste cazuri, trebuie făcut tot posibilul pentru păstrarea relațiilor personale și, atunci când este cazul, pentru „reîntregirea" familiei. Statele dispun de o marjă largă de apreciere la luarea deciziei inițiale de a separa copiii de părinții lor. Este necesar însă un control mai strict în legătură cu alte limitări suplimentare, cum ar fi restricțiile privind dreptul de vizită al părinților, pre-cum și garanțiile legale menite să asigure protecția efectivă a dreptului părinți-lor și al copiilor la respectarea vieții lor de familie. Aceste limitări suplimentare implică pericolul ca relațiile de familie între un copil mic și unul dintre părinți sau amândoi să fie restrânse efectiv. De asemenea, atunci când se decide separa-rea mamelor de copiii nou-născuți, motivele invocate de stat trebuie să fie extrem de convingătoare.

La cererea de recurs intimata *****, nu a prezentat referință.

Analizând legalitatea şi temeinicia încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de partea recurentă în cererea de recurs și intimată în cererea de aplicare a măsurilor de protecție, coroborând poziția părților cu materialele din dosar, Colegiul consideră necesar a respinge recursul, ca fiind unul neîntemeiat, cu menținerea actului contestat, din următoarele considerente.

Termenul de declarare a recursului.

Potrivit prevederilor art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicare acesteia.

Reprezentantul recurentului *****, avocatul Toia Anatolii a declarat recurs la data de 15 ianuarie 2024, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău /sediul Centru/ din 4 ianuarie 2024. Astfel, se constată că cererea de recurs a fost depusă în a 11-a zi din data adoptării actului judiciar atacat, adică în interiorul termenului legal.

Cadrul legal aplicabil pertinent speței.

Conform prevederilor art. 423 alin. (1) Cod de procedură civilă, încheierea dată în primă instanţă poate fi atacată cu recurs, separat de hotărâre, de către părţi şi de ceilalţi participanţi la proces în cazurile prevăzute de prezentul Cod şi de alte Legi, precum şi în cazurile în care încheierea face imposibilă desfăşurarea de mai departe a procesului. Totodată, în corespundere cu art. 278^9 alin. (1) Cod de procedură civilă, încheierea privind admiterea sau respingerea cererii de aplicare a măsurilor de protecție împotriva violenței în familie, poate fi atacată cu recurs.

În conformitate cu prevederile art. 424 alin. (1) Cod de procedură civilă, Curțile de Apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Conform dispozițiilor art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului şi a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilității şi fără participarea părților.

Potrivit art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să mențină încheierea contestată.

La fel, atât Constituţia Republicii Moldova - art. 24, cât și Convenţia Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale în art. art. 2 şi 3 garantează tuturor persoanelor dreptul la viață, la integritate fizică şi psihică, interzicând vehement acțiunile de tratament inuman şi degradant.

În particular, art. 3 CEDO impune obligaţia pozitivă a Statului să apere victimele împotriva actelor de rele tratamente, chiar şi atunci când acestea sânt cauzate de persoane private, dar nu doar atunci când rezultă din acţiuni ale agenţilor publici.

În acelaşi sens alin. (2) art. 8 CEDO pune în obligaţia Statului garantarea dreptului la respectarea vieţii private şi de familie, cum şi protecţia efectivă împotriva violenţei în familie.

Potrivit prevederilor art. 278^7 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța de judecată emite, în 24 de ore de la primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecție, o încheiere prin care admite sau respinge cererea.

Aliniatele (2) și (3) al aceleiași norme statuează, că în cazul admiterii cererii, instanța emite o ordonanță de protecție prin care aplică agresorului una sau mai multe dintre următoarele măsuri, pe un termen de până la 3 luni: a) obligarea de a părăsi temporar locuința comună sau de a sta departe de locuința victimei, fără a decide asupra modului de administrare şi dreptului de dispoziție asupra bunurilor; b) obligarea de a sta departe de locul aflării victimei, la o distanță ce ar asigura securitatea victimei, excluzând orice contact vizual cu ea sau cu copiii acesteia; c) interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima sau cu copiii acesteia, cu alte persoane dependente de ea; d) interzicerea să se apropie de anumite locuri: locul de muncă al victimei, locul de studii al copiilor, alte locuri determinate pe care persoana protejată le frecventează; e) obligarea, până la soluționarea cazului, de a contribui la întreținerea copiilor pe care îi are în comun cu victima; f) obligarea de a participa la un program special de tratament sau de consiliere, dacă o asemenea acțiune este determinată de instanța de judecată ca fiind necesară pentru reducerea violenței sau pentru eliminarea ei; g) limitarea drepturilor în privința bunurilor comune cu victima; h) stabilirea unui regim temporar de vizitare a copiilor săi minori; i) interzicerea de a păstra şi a purta armă.

În sensul art. 2 al Legii nr. 45 din 01.03.2007 Cu privire la prevenirea şi combaterea violenței în familie, violență în familie este orice acțiune sau inacțiune intenționată, cu excepția acțiunilor de autoapărare sau de apărare a unor alte persoane, manifestată fizic sau verbal, prin abuz fizic, sexual, psihologic, spiritual sau economic ori prin cauzare de prejudiciu material sau moral, comisă de un membru de familie contra unor alți membri de familie, inclusiv contra copiilor, precum şi contra proprietății comune sau personale, iar violență psihologică este definită ca impunere a voinței sau a controlului personal, provocare a stărilor de tensiune şi de suferință psihică prin ofense, luare în derâdere, înjurare, insultare, poreclire, șantajare, distrugere demonstrativă a obiectelor, prin amenințări verbale, prin afișare ostentativă a armelor sau prin lovire a animalelor domestice; neglijare; implicare în viața personală; acte de gelozie; impunere a izolării prin detenție, inclusiv în locuința familială; izolare de familie, de comunitate, de prieteni; interzicerea realizării profesionale, interzicerea frecventării instituției de învățământ; deposedare de acte de identitate; privare intenționată de acces la informație; cum și alte acțiuni cu efect similar.

Conform art. 3 al Legii numite, subiecți ai violenței în familie sânt: agresorul şi victima, cetățeni ai Republicii Moldova, cetățeni străini şi apatrizii care locuiesc pe teritoriul ei. Subiecți ai violenței în familie pot fi persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, sub tutelă şi curatelă, rudele, afinii lor, soţii rudelor, persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj) sau dintre părinţi şi copii. În conformitate

cu prevederile art. 5 al normei legale nominalizate, prevenirea şi combaterea violenței în familie se efectuează pe următoarele principii: a) legalitatea; b) egalitatea; c) confidențialitatea; d) accesul la justiție; e) protecția şi securitatea victimei; f) cooperarea autorităților administrației publice cu societatea civilă şi cu organizațiile internaționale. Legislația procesuală reglementează modul de soluționare a cererilor privind eliberarea ordonanței de protecție și măsurile care pot fi aplicate în acest sens.

În conformitate cu prevederile art. 12 din Legea nr. 45 din 01.03.2007 Cu privire la prevenirea şi combaterea violenței în familie, pot depune cerere pe faptul actului de violență săvârșit sau în legătură cu pericolul iminent de săvârșire următoarele persoane: victima şi membrii familiei, persoanele cu funcții de răspundere şi profesioniștii care vin în contact cu familia. Actul legal respectiv pune în sarcina instanței de judecată stabilirea măsurilor de protecției pe termen de până la trei luni în caz de necesitate, acestea urmând a fi retrase odată cu dispariția temeiurilor care au dus la aplicarea lor şi a pericolului real, împotriva cărora au fost luate.

La fel, potrivit prevederilor art. 278^4 Cod de procedură civilă (1) Cererea privind aplicarea măsurilor de protecției se depune de către victimă personal sau prin reprezentant. Cererea privind aplicarea măsurilor de protecției în interesele copilului sau ale persoanei în privința căreia a fost instituită o măsură de ocrotire poate fi depusă de autoritatea tutelară, persoana însărcinată cu ocrotirea persoanei aflate sub ocrotire, de procuror sau de orice altă persoană care justifică un interes privind apărarea şi protecția personală sau patrimonială a persoanei aflate sub ocrotire şi în lipsa solicitării din partea victimei sau a reprezentantului ei legal; (2) Cererea privind aplicarea măsurilor de protecției se depune la instanța judecătorească competentă de la domiciliul sau locul de aflare a victimei sau a agresorului, de la locul unde victima a solicitat asistență sau de la locul unde a avut loc actul de violență.

Totodată, în conformitate cu art. 278^6 alin. (3) Cod de procedură civilă declarația independentă a victimei este suficientă pentru emiterea ordonanței de protecției în caz de pericol iminent de comitere a violenței fizice. Instanța de judecată poate solicita, după caz, organului de asistență socială sau poliției prezentarea unui raport de caracterizare a familiei vizate şi a presupusului agresor. Instanța de judecată poate solicita şi alte acte necesare pentru examinarea cererii. Potrivit alin. (4) al aceluiași articol, neprezentarea presupusului agresor la ședința de judecată, precum şi neprezentarea raportului de caracterizare a familiei vizate şi a presupusului agresor sau a altor acte solicitate de instanța de judecată nu împiedică instanța să examineze cererea.

Starea de fapt și circumstanțele pricinii. Aprecierea instanței.

După cum s-a indicat, la data de 4 ianuarie 2024 victima ***** în interesul propriu și în interesele copiilor minori ***** și ***** s-a adresat cu cerere în instanța de judecată, solicitând aplicarea măsurilor de protecție împotriva acțiunilor agresorului *****.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău /sediul Centru/ din 4 ianuarie 2024, a fost

admisă cererea depusă de ***** privind aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței în familie împotriva acțiunilor agresorului *****.

În temeiul încheierii numite a fost eliberată ordonanță de protecție a victimelor violenței în familie, pentru *****, prin care au fost instituite măsurile de protecție nominalizate, pentru o perioadă de 90 zile, cu obligarea lui *****:

- de a părăsi temporar locuința de a nu se apropia de domiciliul de pe adresa: mun. Chişinău, str. Petru Zadnipru, nr.4/2, ap.10, fără a decide asupra modului de administrare şi dreptului de dispoziţie asupra bunurilor;

- de a sta departe de locul aflării victimei ***** şi copiii minori *****, a.n. ***** și *****, a.n.***** la o distanţă ce ar asigura securitatea victimelor, excluzând orice contact vizual cu ea sau cu copiii acesteia;

- de a nu o contacta telefonic pe victima ***** şi copiii minori *****, a.n. ***** și *****, a.n.***** prin corespondenţă poştală sau prin orice alt mod;

- de a participa la un program de asistență și consiliere a agresorilor familiali prin intermediul Inspectoratului teritorial de probațiune sau a Inspectoratului teritorial de poliție.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la 15 ianuarie 2024, avocatul Toia Anatolii, acționând în numele și interesele recurentului/agresorului *****, în baza mandatului avocațial nr. ***** din 4 ianuarie 2024, a declarat recurs împotriva încheierii date de prima instanță, solicitând admiterea recursului, casarea parțială actului judecătoresc contestat, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care să fie respinsă cererea în partea interzicerii comunicării telefonice cu copiii și diminuării termenului ordonanței la 20 zile.

Colegiul, examinând materialele cauzei, atestă despre corectitudinea, temeinicia și legalitatea soluției date de instanța de fond.

Or, din materialele cauzei rezultă cert că părțile litigante se află în raporturi de căsnicie, având în comun 2 copii minori: *****, născut la ***** și *****, născut la *****. Astfel, Colegiul atestă că situația cade sub incidența Legii nr. 45 din 01.03.2007 Cu privire la prevenirea şi combaterea violenței în familie.

Totodată, Colegiul atestă și conchide despre corectitudinea concluziei și constatărilor instanței de fond, privind existența riscului de comitere din partea lui ***** a acțiunilor agresive în privința soției și copiilor, fapt confirmat prin înscrisurile prezentate de solicitanta protecției și, anume: îndreptarea pentru efectuarea expertizei medico-legale eliberate din 31.12.2023 pe marginea materialului înregistrat cu nr. 17423, emis de inspectorul de Poliție Ciocana, Chiperi Anastasia, prin care ***** a fost îndreptată la examinarea medico-legală, în care s-a indicat, că ***** a intrat în conflict cu soțul *****, în urma căruia a fost agresată fizic, cauzându-i dureri fizice.

Astfel, Colegiul concluzionează că situația existentă întrunește condițiile și impune necesitatea intervenirii Statului, prin intermediul instrumentelor și instituțiilor

sale, pentru a oferi o garanție de securitate și protecție victimelor violenței familiare. Urmare a acestui fapt, Colegiul accentuează că instanța de fond corect a acordat prioritate dreptului la siguranță a victimelor violenței familiare față de drepturile agresorului. De aceia Colegiul nu poate admite ca motiv pentru respingerea cererii de eliberare a ordonanței de protecție situația prezentată de recurent, potrivit căreia nu s-a dovedit în cadrul procesului civil comportamentul său agresiv și periculos față de victime, membri a familiei sale.

În același context Colegiul ține să relateze, că aplicarea măsurilor de protecție împotriva violenței în familie nu au menirea de a aplica sancțiuni și de a pedepsi agresorul, cum nici nu se soluționează care-va litigii existente între soți, măsurile de protecție având menirea de a proteja victima de la acțiunile periculoase, comise în sânul familiei, fiind temporare și provizorii, iar instanța civilă nu are nici competența și nici obligația de a constata vinovăția agresorului de fapta ce se pretinde că ar fi comis-o, urmând doar să verifice dacă există probe suficiente, care să demonstreze rezonabil posibilitatea existenței acestor fapte violente și, dacă există riscul suficient și rezonabil că aceste fapte pot recidiva, cu survenirea unor urmări grave pentru victima violenței comise în familie.

În cadrul actualului proces instanța a constatat existența acestei situații, fiind în prezența declarației independente a victimei și a unui caz de pericol iminent de comitere a violenței, îndeosebi violenței psihice, declarația victimei fiind susținută și prin starea de fapt demonstrată prin înscrisurile anexate de cererea adresată instanței, privind instituirea măsurilor de protecție.

Într-un final, Colegiul conchide că modul de abordare a situației de către prima instanță, care corect a decis instituirea măsurilor de protecție, corespunde cadrului legal aplicabil și practicii CtEDO existentă pentru genul respectiv de situații. Or, în actuala speță instanţa de recurs admite existenţa unei posibilități majore, că ***** și copiii săi comuni cu recurentul, sunt supuși acţiunilor de violenţă familiară, manifestate prin insultată, injurie, înjosire din partea soțului și tata copiilor, Matran Andrian. La fel instanţa admite la moment, că aceste acţiuni pot avea un caracter repetativ, existând riscul major de continuare și recidivă a unui asemenea comportament agresiv, în cazul în care nu vor fi întreprinse măsuri de rigoare şi concrete, pentru curmarea şi preîntâmpinarea lor.

Instanța a concluzionat în felul respectiv datorită informaţiilor, probelor și înscrisurilor prezentate de victimă, care indică la existenţa unui comportament agresiv şi violent din partea soțului acesteia atât față de ea, cât și în privința copiilor minori, chiar dacă și indirect, comportament care, în cazul unei atitudini pasive din partea Statului, se poate solda cu urmări grave şi/sau foarte grave.

Din aceste considerente, chiar şi în situaţia în care victima s-a adresat cu plângere şi la poliţie, pentru a preîntâmpina pericolul ce planează asupra securităţii, sănătăţii, integrității şi bunăstării personale a sa și a copiilor minori comuni al ei și al agresorului, asupra vieții, sănătății şi integrității fizice şi psihice a lor Colegiul

conchide, că instanța de fond, având la bază scopul măsurilor de protecție, aplicarea cărora se solicită, corect a dispus, în corespundere cu prevederile art. 15 al Legii nr. 45 din 01.03.2007, anumite restricții în privința agresorului *****, inclusiv cea de a sta departe de locuinţa victimei și a copiilor şi nemijlocit de aceștia.

La fel, după cum s-a indicat anterior, Colegiul pentru a da o asemenea soluție s-a condus și de practica CtEDO, care este obligatorie pentru aplicare și urmează a fi luată în considerație la soluționarea pricinilor de instanțele naționale.

Astfel, Curtea Europeană pentru Drepturile Omului (*în cauza Opuz contra Turciei hotărârea din 09.06.2009*) a accentuat, că în cazurile de violenţă domestică, drepturile agresorului (de limitare la domiciliu şi într-o anumită măsură de libertatea circulaţiei şi deplasării) nu pot să ia locul drepturilor victimei la viaţă şi integritatea fizică şi mentală și să prevaleze asupra acestora.

De asemenea, Curtea în Hotărârea din 28.05.2013 /cauza Eremia versus Republica Moldova - agresiunea fizică şi verbală a soţului faţă de soţie şi lipsa măsurilor de protecţie împotriva violenţei în familie/ a statuat, că în Recomandarea Rec(2002)5 din 30 aprilie 2002 cu privire la ocrotirea femeilor împotriva violenţei, Comitetul de Miniştri al Consiliului Europei a afirmat *inter alia* - Statele membre ar trebui să introducă, dezvolte şi/sau să îmbunătăţească unde este necesar politicile naţionale împotriva violenţei bazate pe siguranţă maximă şi protecţia victimelor, suport şi asistenţă, ajustarea legislaţiei penale şi civile, ridicarea conştiinţei publice, instruirea pentru specialiştii care se confruntă cu violenţa împotriva femeilor şi prevenirea acesteia.

Comitetul de Miniştri a recomandat, în particular, că Statele membre ar trebui să sancţioneze serios violenţa împotriva femeilor, cum ar fi violenţa sexuală şi viol, abuzul de vulnerabilitatea victimelor însărcinate, lipsite de apărare, bolnave, cu dezabilităţi sau în dependenţă, la fel ca şi sancţionarea abuzului ţinând cont de poziţia agresorului. Recomandarea prevede, de asemenea, că Statele membre ar trebui să asigure ca toate victimele violenţei să beneficieze de posibilitatea de a iniţia proceduri, să introducă prevederi care să asigure iniţierea procedurilor penale din partea procurorului, să încurajeze procurorii să privească violenţa împotriva femeilor ca un factor agravant sau decisiv la adoptarea soluţiei de a porni ori nu urmărirea penală într-un interes public, să se asigure unde este necesar, că măsurile sunt întreprinse eficient în vederea ocrotirii victimelor împotriva ameninţărilor şi eventualele acţiuni de răzbunare şi să întreprindă măsuri specifice pentru a asigura ocrotirea drepturilor copiilor pe parcursul procedurilor.

Referitor la violenţa în familie, Comitetul de Miniştri a recomandat Statelor membre să califice toate formele de violenţă în familie ca infracţiuni şi să prevadă posibilitatea de a întreprinde măsuri în vederea, *inter alia*, de acordare a posibilităţii judecătorilor să adopte măsuri interimare cu scopul ocrotirii victimelor, ***să interzică făptașului de a contacta, comunica cu sau de a se apropia de victimă, să locuiască sau să intre în anumite locuri***, să sancţioneze toate încălcările măsurilor impuse făptașului şi să stabilească o procedură obligatorie de acţionare pentru poliţie, serviciile medicale şi sociale.

În recomandarea sa generală nr. 28 cu privire la obligaţiunile importante a Statelor părţi în temeiul Articolului 2 din Convenţia cu privire la eliminarea tuturor formelor de discriminare împotriva femeilor (CEDAW/C/2010/47/GC.2), Comitetul pentru eliminarea discriminării faţă de femei a constatat că *Statele părţi au obligaţia să prevină, să investigheze, să intenteze un proces şi să pedepsească…acţiunile bazate pe violenţă de gen*.

În aceiaşi cauză (Eremia vs Moldova) Curtea a constatat, că combinarea factorilor menţionaţi (identici cu cei stabiliţi de către instanţă în actuala cauză) demonstrează clar, că acţiunile autorităţilor nu au fost doar o simplă omisiune sau tergiversare a cauzei privind violenţa asupra reclamantei, dar a condus la tolerarea repetată a violenţei şi a reflectat o atitudine discriminatorie faţă de reclamantă ca femeie.

Instanţa accentuează, că Curtea a indicat despre necesitatea unei interveniri prompte a autorităţilor în situaţiile de acest gen, declarând că imixtiunea de către autorităţi în viaţa privată şi viaţa de familie poate deveni necesară în vederea ocrotirii sănătăţii şi drepturilor unei persoane sau să prevină acţiunile ilegale în anumite circumstanţe (a se vedea *Opuz*, citat *supra*, §144). În cele din urmă, Statele trebuie să menţină şi să aplice în practică un cadru legal corespunzător, care acordă protecţie împotriva acţiunilor de violenţă din partea persoanelor private (a se vedea X şi Y vs Olanda, 26 Martie 1985, §22 şi 23, Seria A nr. 91; *Costello-Roberts contra Regatul Unit*, 25 Martie 1993, §36, Seria A nr. 247-C; *D.P. şi J.C. contra Regatul Unit*, nr. 38719/97, §118, 10 octombrie 2002; M.C. vs Bulgaria, Sandra Janković contra Croaţiei, nr. 38478/05, §45, 5 martie 2009).

La fel, CtEDO a concluzionat că frica de actele de violenţă ulterioară, în cazul pasivităţii autorităţilor, este suficient de serioasă pentru a implica suferinţă şi anxietate care evoluează într-un tratament inuman în sensul Articolului 3 din Convenţie (a se vedea *Gäfgen vs Germania* [MC], nr.22978/05, §108, CEDO 2010). Din acest considerent, urmează să se determine dacă acţiunile autorităţilor, ca reacţie la plângerea reclamantei au fost în conformitate cu cerinţele acestei prevederi. La caz, instanţa încă odată accentuează, că agresorul a fost de acum condamnat penal pentru acţiuni de violenţă familiară, iar victima la moment pretinde continuarea acestor acţiuni. Respectiv, în cazul adoptării unui comportament pasiv sau tolerare tacită a situaţie, Statul riscă a fi penalizat pentru încălcarea art. 3 CEDO faţă de victimă.

În final și, urmare a analizei ample a materialelor pricinii și înscrisurile prezentate de părți, Colegiul consideră probat riscul și posibilitatea reală și majoră, că atât *****, cât și copiii minori a acesteia și a recurentului, au fost supuși acțiunilor de violență familiară manifestate prin acțiuni de violență psihice și fizică din partea soțului și tatălui, *****.

Urmare a acestui fapt, punând pe un cântar drepturile și interesele legitime ale recurentului, în care acesta este lezat sau limitat prin instituirea restricțiilor în raport cu membrii familiei sale cu drepturile, libertățile și interesele victimelor violenței familiare, ce se doresc a fi protejate prin aplicarea măsurilor de protecție cerute și

urmările ce pot surveni în fiecare situație- de instituire sau refuz de a le institui, Colegiul concluzionează că interesele intimatei și a copiilor comuni a părților în litigiu prevalează intereselor recurentului. Or, recurentul pretinde la încălcarea dreptului de părinte și dreptului la intimitatea familiei, iar intimata susține încălcarea dreptului la siguranța, integritatea fizică și psihică a sa și a copiilor, prin acțiunile de agresiune familiară din partea soțului, situație care limitează cu supunerea persoanei unui comportament inuman și degradant.

Urmare a celor relatate și, având în vedere faptul că actul emis de prima instanță la caz este unul întemeiat și legal, fiind în coroborare cu situația faptică constatată real existentă, cât și cadrului legal aplicabil raportului juridic litigios, instanța de recurs ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de avocatul Toia Anatolii, în interesele recurentului *****, ca fiind unul nefondat și declarativ, cu menținerea încheierii Judecătoriei Chișinău /sediul Centru/ din 4 ianuarie 2024.

Reieșind din cele indicate și în conformitate cu prevederile art. art. 427 lit. a) și 428 Cod de procedură civilă Colegiul, -

d e c i d e :

Respinge recursul declarat de avocatul Toia Anatolii, în numele și interesele lui *****.

Menține încheierea Judecătoriei Chișinău /sediul Centru/ din 4 ianuarie 2024, de admitere a cererii înaintate de petiționara *****, în interes propriu și în interesele copiilor minori ***** și ***** privind aplicarea măsurilor de protecție împotriva violenței în familie comisă de *****.

Decizia este irevocabilă de la emitere.

Președintele ședinței **Ana Panov**
Judecător

Judecătorii **Viorica Mihaila**

Vitalie
Cotorobai